



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

V. De Iacobo Palaeologo, eiusque vita & morte.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

andem animam placidissime reddidit, tanta alacritate & constantia, ac si cœlos apertos sibi videret. Hoc tamen minus mirum, quum non raro infamis vita, qualis Duditij fuit, honesto exitu soleat terminari, vt videre est in Orthone Imperatore illo gentili qui Imperium male cœptum, & multo peius gestum, morte fortissime obita, honesto quodammodo sine clausit. Idem tamen Polonus non negabat, Duditium atheum fuisse, ac nullam religionem habuisse: bis miserum: quod Episcopatu exutus, & honorem atque existimationem in hac vita, & in altera æternam vitam perdidit, qui quam diu Catholica adhasit Ecclesia, plenam gloria & honoris vitam duxit. Sed iam itidem quæ & vita & mors fuerit Iacobi Palæologi videamus, eius qui infinitas ferme istis in regionibus animas ad exitum pertraxit.

V. Hic ex antiqua illa & Imperatoria apud Græcos Palæologorum stirpe ortus, epatriæ naufragio agrè eluctatus, Romam venit, & eodem quo Pius (V. Papa postea) die ad religiosam Dominicanorum familiam fuit adscriptus: à quo tamen moribus longe discrepabat. Vt enim ille insignem humilitatem ac bonitatem in omnibus præ se ferebat; ita hic nihil nisi arrogans & superbum spirabat sic vt ex sermonibus eius & disputationibus facile colligi posset, eum in præcipuis Christianæ religionis fundamentis vacillare. Quare Inquisitioni traditus, non multo post Paulli IV. Papæ excessum Romana plebe in mortui memoriam læuiente, effracto carcere, ex Italia, parum tutum locum hæreticis istum esse animaduertens, in Germaniam profugit, & cum Lutheranis consuetudinem contraxit: quorum vt & Zuianianorum doctrinam & mores quum minus approbaret, in Poloniã concessit, vbi facile suæ farinae homines reperit, eos nimirum qui Christum Iesum ad optium tantum Dei filium esse dicunt, commodum ergo locum & occasionem nactus, iã dudum conceptum animo virus euomere cœpit, & breui in quam plurimos transfudit: interim ne solitarius viueret, honesto loco nata ad se puellam comitem assumpsit, in Merauiam paulo post eum eadem profectus, vt tanto liberius sibi viuere liceret, quod ea in regione ad suæ quisque conscientia normam fidem ac vitam suã confoimaret. Bti vero non ignorabat, Pium V. qui Paulo in Pontificatu successerat suis mandasse vt omnes ipsius comprehendendi rationes inirent, tametsi summa eius regionis libertate, & populi, à quo profancto habebatur, fauore frerus insidias omnes elusit. Tandem defuncto Pio, quum velut de-

functus omni periculo, securius iã ageret, in Gregorij XIII. Pontificis manus incidit: qui quum audisset quantas passim noxas hic homo daret, effecit vt Maximiliani II. iussu, dum cum alijs pranderet euocatus, & in currum coniectus, prius Viennam, atque inde Romam perductus fuerit, quã populus ad eum liberandum coire potuit, Id quod Maximilianus I. quoque, Luthero telam rebellionis suæ exorso, facere nec frustra hominis ad malum tam obstinati pœnitentiam expectando tempus consumere debuisset.

Palæologus Romam perducto, & carceri incluso, postquam dies aliquot in eo solus exegisset, Pontifex duobus doctissimis viris eius examinandi negotium dedit, nimirum P. Magio, (ei qui nõ ita pridem Societatis suæ restitutionem apud Henricum IV. regem mira sedulitate procurauit,) & P. Bellarmino, ad summam proximam Cardinalatus dignitatem postea euecto. Et hi quidem dies aliquot cum Palæologo disputando consumperunt, qui magna animi obstinatione Arianismum suum defendens, illud unice urgebat, ut Filij cum Patre consubstantialitas è Sacra scriptura sibi demonstraretur, eandem interim illis ipsis quibus Arius olim, Sacra scriptura locis impugnans. Quum ergo nec consiliorum auctoritate, nec Patrum, scripturae interpretum, consensu pertinacia huius hominis frangi posset, illud assidue more omnium hæreticorum, occidentis, Nihil sibi cum Patribus esse negocij: Fuisse illos homines: nullo alio iudice quam Sacra scriptura opus esse: in carcerem missus fuit: unde postea eductus, & pro Turcico vestitu quem è Moravia secum asportauerat, alba tunica pictis flammis rutalantibus conspersa indutus, in æde Minervæ reus peractus, inde gravissimis compedibus, manibus & pedibus & collo inditus, in profundam Nonnanæ turris fossam est detrusus; paulo post vero ab iisdem Patribus, & Stephano Tulcio iterum monitus, quum multo pertinacior quam umquam antea sese ostēdisset, ad Joannis Lateranensis ædem deductus, & consuetis ceremonijs sacro ordine exemptus, ac brachio sæculari traditus, ab eoque igni fuit adiudicatus. Quum ad locum supplicij venisset, lignorum struem tantum sibi quam magis quibusdam & veneficis præparatam contemplantus, atque hos iam palis alligari cernens, ita exhorruit, ut ex eius vultu facile mortis metus coniectaretur. Ibi F. Bartholomæo P. Magij coadjutore, qui ipsam in Germania viderat,

Bbb

& in

& in carcere visitatæ, etiã atque etiam obsecran-
te, ut in se descenderet, & ne corpus tantum suum,
verum etiam animam perditum iter, respondit
Palæologus: *Atqui iam non licet revocare gradum;*
innuens scilicet, viso iam rogo omnibusque ad sup-
plicium paratis, nimis seram reorum esse pœnitentiam.
Quibus celeriter ad Pontificem, mensuram
assidentem delatis, optimus Pontifex in carcerem
eum reduci iussit, in quo fidei suæ professionem
manu signavit; deinde in pegma sive theatrum pro-
ductus, errores suos publice ecuravit. Jesum Chri-
stum verum Dei filium esse confessus. Non tamen
statim vinculis solutus, sed honestæ custodiæ in-
clusus fuit Palæologus, quoad sinceræ animi fidem
faceret; Corycæis appositis qui verba ipsius scrip-
ta, & mores quotidie diligenter obseruarent.
Quum vero postea in pristinam hæresin esset re-
lapsus, Pontifex ea de re certior factus, P. Tulcio
mandavit, ut assistente vno ex Inquisitoribus sine
ulla disputatione, Fidei ab eo exprimeret Con-
fessionem. Ingressus ad eum P. Tulcius, *Responde,*
inquit, *Palæologe, quid credas de hu qua sibi Pontifici*
Dei in terris Vicarij iussu propositurus sum, simplici
nec est ut tuam eloquentiam et tam Græcæ quam La-
tina lingua peritiam hic ostentes. Quamvis ergo ille
in singulis multa adhiberet verborum diverticu-
la, tamen simpliciter tandem respondere coactus,
hæreseos reus peractus, & eodem, quo lapsones
reguli in urbem venerant, die extremo supplicio
affectus & combustus est.

VI. Porro ex omnibus scētis quibus scæter Po-
lonia, post Trinitarios, præcipuas partes obtinent
Lutherani, in magna præsertim Polonia, Pomerania,
Litvania ac Prussia, & imprimis Dantisci, El-
bingæ, Conigsbergæ: quibus tamen omnibus lo-
cis non desunt magno numero Catholici, ut &
Collegia seu Gymnasia erudiendæ iuventuti di-
cata. Cardinalis quidem Baccorius ijs in locis de-
gens, subditos tuos in Catholica religione, quoad
vixit, sedulo retinuit. Interim *Caluinista*, infelici
Lutheranorum hostes, Dantisci præsertim, Cracou-
iæ, Posnaniz, & Vilnæ, tanta fecunditate suc-
crescunt, ut mox prævalituri videantur. *Anabap-*
tistarum vero magna est circa Dantiscum, ut & in
suburbij, necnon in Silesiæ finibus, itemque in
Palatinatu Sira diensi, & circa Cracouiam multi-
tudo: Lublini vero ijdem publico religionis suæ
exercitio gaudent. Existant enim omnibus mlti
quotidie a Societatis Iesu Patribus ad Catholi-
cæ Ecclesiæ reducantur. Henrici III. regis tē-

pote mira erat in Poloniæ regno Caluinistarum
paucitas; nec vllum eis concessum erat religionis
exercitium, nisi in ædibus Procerum quorundam
priuatis: quibus tamen postea quamplurimi (ut
natura hominum novitatis est avida) sese adiun-
xerunt. Magnus quoque ibi est *Calixtinorum* nu-
merus, Joannis Hussij progenies: qui in armis suis,
vexillis & vestibus Calicem præferunt. Echi qui-
dem Cardinalem Hosium, tanti viri fama & existi-
matione moti, è Tridentino Concilio redeuntem
interpellarunt, ut in Eucharistiæ communione u-
sus utriusque speciei sibi concederetur: id si fieret,
in reliquis lubenter sese Catholicæ Ecclesiæ legi-
bus obtemperaturos. Cæterum Cardinalis multis
rationibus demonstravit, *has artes esse diaboli, hoc*
modo aditum sibi aperire conantis, ut semel admissus, tã
to facilius postea omnia repagula quibus hæcenus Roma-
na Ecclesia unitas munita mansit, perfringat. Ecclesia us
fasque esse, in ijs qua curis divini non sunt, mutare ali-
quid aut dispensare, non vero nationi alicui particulari
licere quidquam his de rebus suo arbitrari statuere: a-
lioque Dei regnum multicoet s fore monstrum. Joveniun-
tur etiam ibidem *Adamita*, *Fraticelli*, & aliæ obscu-
ræ & infames scētæ; verum æque omnium odio &
contempnæ exagitatæ. De impijs vero *Judeis* quid
commemorem quorum & incredibilis in toto re-
gno fuit numerus, & maximæ divitiæ, ab eo tem-
pore quo Casimirus rex Judææ cuiusdam, Hestris
nomine, amore fascipatus, univærse illi genti
liberum toto regno commorandi domicilium &
negotandi facultatem indulxit. Indigna sane res
est, illis Dei homicidis & crucifixoribus inter
Christianos plus favoris præstari quam inter ipsos
Musulmannos sive Turcas, quibus illi tam inuisi
sunt, ut nullum Judæum in scētam suam admittant
priusquam Christianorum more baptizatus; & à
peccatis lotus sit & purgatus. Quin etiam si Tur-
ca aliquis insigne cui velit facere convicium, sic
eum compellat, *Brochisoni*, id est, Abi Judæe. Non
colloquio, non salutatione eos dignantur. Et sicut
illi apud nos circulis flavi coloris, sic apud
Turcas eiusdem coloris pileis discernuntur. Hu-
ius vero introductæ consuetudinis sequens occa-
sio memoratur. Bassa quidam Pera Constanti-
nopolim trajiciens, quam forte fortuna Judæum
obvium habuisset, vestitu nihil à reliquis dif-
ferentem, humiliter ab eo salutatus, vicissim
inclinato capite, ut Turcarum mos est, ho-
minem resalutavit. Quum vero postea com-
perisset Judæum illum fuisse, supra modum indig-